

Sebastian Consort, Á la cARTe

2015. augusztus 29., Szokolya, református templom

Marc-Antoine Charpentier: Miserere, H 157

50. zsoltár — Káldi György fordítása

Miserere mei, Deus: secundum magnam
misericordiam tuam.

Et secundum multitudinem
miserationum tuarum, dele iniquitatem
meam.

Amplius lava me ab iniquitate mea: et a
peccato meo munda me.

Quoniam iniquitatem meam ego
cognosco: et peccatum meum contra me
est semper.

Tibi soli peccavi, et malum coram te feci:
ut justificeris in sermonibus tuis, et vincas
cum judicaris.

Ecce enim in iniquitatibus conceptus
sum: et in peccatis concepit me mater
mea.

Ecce enim veritatem dilexisti: incerta et
occulta sapientiae tuae manifestasti mihi.

Asperges me hysopo, et mundabor:
lavabis me, et super nivem dealabor.

Auditui meo dabis gaudium et lætítiam:
et exsultabunt ossa humiliata.

Averte faciem tuam a peccatis meis: et
omnes iniquitates meas dele.

Könyörülj rajtam, Isten, a te nagy
irgalmasságod szerint.

És könyörületed sokasága szerint töröld el
gonoszságomat!

Moss meg engem mindinkább
gonoszságomból, és bűnömből tisztíts meg
engem!

Mert elismerem gonoszságomat, és bűnöm
előttem nagyon mindenkoron.

Egyedül neked vétettem, és gonoszt előttem
cselekedtem, hogy igaznak találtassál
beszédeidben, és győzedelmes légy, midőn
ítéltetel.

Mert, íme, vétekben fogantattam, és
bűnökben fogant engem anyám.

Mert, íme, az igazságot szereted: a te
bölcsséged titkos és elrejtett dolgait
kinyilatkoztattad nekem.

Hints meg engem izsóppal, és
megtisztulok, moss meg engem, és a hónál
fehérebb leszek!

Add, hogy örömet és vigasságot halljak, és
örvendezzenek megalázott csontjaim!

Fordítsd el orcádat bűneimről, és töröld el
minden gonoszságomat!

Cor mundum crea in me, Deus: et spiritum rectum innova in visceribus meis.

Ne proicias me a facie tua: et spiritum sanctum tuum ne auferas a me [...]

Sacrificium Deo spiritus contribulatus: cor contritum, et humiliatum, Deus, non despicias.

Benigne fac, Domine, in bona voluntate tua Sion: ut ædificentur muri Ierusalem.

Tunc acceptabis sacrificium justitiae, oblationes, et holocausta: tunc imponent super altare tuum vitulos.

Tiszta szívet teremts bennem, ó Isten, és az igaz lelket újítsd meg benső részeimben!

Ne vess el engem színed elől, és Szentlelkedet ne vedd el tőlem! [...]

Áldozat Istennek a kesergő lélek, a töredelmes és alázatos szívet, ó Isten, nem veted meg.

Cselekedjél, Uram, kegyesen jóakaratedből Sionnal, hogy épüljenek Jeruzsálem kőfalai! Akkor veszed kedvesen az igazság áldozatát, az ajándékokat és égőáldozatokat, akkor tesznek oltárodra borjakat.

Marc-Antoine Charpentier: Magnificat, H 73

Lk 1, 47—55 — Káldi György fordítása

Magnificat anima mea Dominum:

Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.

Quia respexit humilitatem ancillæ suæ: ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes.

Quia fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen eius.

Et misericordia eius a progenie in progenies timentibus eum.

Fecit potentiam in bracchio suo, dispersit superbos mente cordis sui.

Deposuit potentes de sede et exaltavit humiles.

Esurientes implevit bonis et divites dimisit inanes,

Suscepit Israel puerum suum recordatus misericordiæ suæ,

Sicut locutus est ad patres nostros, Abraham et semini eius in sæcula.

Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez lelkem az én üdvözítő Istenemben.

Mert megtekintette szolgálójának alázatosságát: íme, mostantól boldognak hirdet engem minden nemzedék.

Mert nagy dolgokat cselekedett nekem a Hatalmas, kinek szent az ő neve.

És az ő irgalmassága nemzedékről nemzedékre száll az őt félőkön.

Hatalmas dolgot cselekedett az ő karjával, elszélesztette a szívök szándékában kevélykedőket.

Levetette a hatalmasokat a fejedelmi székéből, és felmagasztalta az alázatosokat.

Az éhezőket betöltötte jókkal, és a gazdagokat üresen bocsátá.

Oltalmába vette Izraelt, az ő szolgáját, megemlékezvén irgalmasságáról; amint szólott atyáinknak, Ábrahámnak és az ő ivadékának örökre.

Dietrich Buxtehude: Quemadmodum desiderat cervus, BuxWV 92

Pseudo-Augustinus: Soliloquia, Cap. XXXV. — Pécsi Lukács fordítása, 1591

Quemadmodum desiderat cervus ad
fontes aquarum,
ita desiderat anima mea ad te, Deum.
Sitivit anima mea ad te, Deum, fontem
vivum: quando veniam et apparebo ante
faciem tuam? (Ps. 42.)
O fons vitæ, vena aquarum viventium,
Quando veniam ad aquas dulcedinis tuæ?
Sitio, Domine, fons vitæ es, satia me!
Sitio Deum vivum.
O quando veniam et apparebo, Domine,
ante faciem tuam?
Putas me, videbo diem illam jucunditatis
et lætitiæ, diem, quam fecit Dominus,
exsultemus et lætemur in ea.
Ubi est certa securitas, segura
tranquillitas, et tranquilla jucunditas,
jucunda felicitas, felix æternitas, æterna
beatitudo et beata Trinitas, et Trinitatis
Unitas, et Unitatis Deitas, et Deitatis
beata visio, quod est gaudium Domini
tui. O gaudium supergaudium, vinces
omne gaudium.

Valamint kívánkozik az szomjúhozó
szarvas folyó kútfejeknek vizéhez, úgy
kívánkozik lelkem tehozzád, én Istenem.
Szomjúhozik lelkem tehozzád, Istenem,
élő kútfőhöz; mikor jutok és jelenek meg
színed előtt (42. zsoltár), életnek kútfeje,
élő vizeknek eleven ére? Mikor megyek
gyönyörűséges vizeidhez?
Szomjúhozom, Uram, életnek kútfeje
vagy, tölts be engemet: téged
szomjúhozlak, élő Istenem.
Ó mikor jutok és jelenek meg színed
előtt? Véled-e, hogy azt a napot meg
latom, az gyönyörűségnek és örömmek
napját? Azt a napot, melyet szerzett az Úr,
hogy örvendezzünk és vigadjunk rajta?
Holott leszen bizonyos bátorság,
bátorságos csendesség, csendes vigasság,
vigasságos boldogság, boldog
örökkévalóság, örökkévaló áldás, az áldott
Szent Háromság, és az Háromságnak egy
volta, az egyességnek Istensége, és az
Istenségnek boldog látása: az a te Urad
Istenednek öröme. O minden örömmek
főnséges öröme, oly öröm, mely minden
örömet meggyőz.

Dietrich Buxtehude: Singet dem Herrn, BuxWV 98

98. zsoltár, 1—4. — Károli Gáspár fordítása

Singet dem Herrn ein neues Lied; denn
er macht Wunder.
Er sieget mit seiner Rechten und mit
seinem heiligen Arm.

Énekeljete az Úrnak új éneket, mert
csodadolgokat cselekedett; megsegítette
őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja.
Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a
népek előtt megjelentette az ő igazságát.

Der Herr lasset sein Heil verkündigen;
vor den Völkern lasset er seine
Gerechtigkeit offenbaren.
Er gedenkt an seine Gnade und Wahrheit
dem Hause Israel; aller Welt Ende sehen
das Heil unsers Gottes.
Jauchzet dem Herrn, alle Welt; singet,
rühmet und lobet!

Megemlékezett az ő kegyelméről és Izrael
házához való hűségéről; látták a föld
határai mind a mi Istenünknek
szabadítását.
Vígan énekelj az Úrnak te egész föld;
harsanjatok fel, örvendeztetek és
zengedeztetek!

Dietrich Buxtehude: Wachtet auf, ruft uns die Stimme, BuxWV 101

Philipp Nicolai, 1599 — Fordítás: <http://lutherania.lutheran.hu>

Wachtet auf, ruft uns die Stimme,
der Wächter sehr hoch auf der Zinne,
wach auf, du Stadt Jerusalem.
Mitternacht heißt diese Stunde,
sie rufen uns mit hellem Munde,
wo seid ihr klugen Jungfrauen?
Wohlauf, der Bräutigam kömmt!
Steht auf, die Lampen nehmt,
Alleluia!
Macht euch bereit
zu der Hochzeit,
ihr müsset ihm entgegen gehn.

Zion hört die Wächter singen,
das Herz tut ihr vor Freuden springen,
sie wachtet und steht eilend auf.
Ihr Freund kommt von Himmel
prächtig,
von Gnaden stark, von Wahrheit
mächtig,
ihr Licht wird hell, ihr Stern geht auf.
Nun komm, du werthe Kron',
Herr Jesu, Gottes Sohn, Hosianna!
Wir folgen all zum Freudensaal
und halten mit das Abendmahl.

Harsány szó kiált az éjbe:
„Föl! Ébredj, Jeruzsálem népe!
Kit vártok, itt van már közel!”
Kürt ad jelt: „Jöjjetek, hívek!
Hol, merre vagytok, okos szűzek?
Épp éjfél van, sietni kell.
Jön már a Vőlegény.
Lobogjon fáklafény!
Halleluja!
Mily menyegző,
Üdvöt szerző,
Vár reátok, mihelyt megjő!”

Sion népe hallván hallja,
Hogy néki szól az örök hangja,
És szíve örömtől repes.
Jön az Úr, sugártól fényes,
ő erős, irgalommal ékes,
A csillaga tündökletes.
Jöjj, Jézus, drága kincs,
Dicsőbb tenálad nincs!
Üdv, hozsánna!
Jertek, menjünk, Mind siessünk,
Szent asztalánál örvendjünk!

Gloria sei dir gesungen,
mit Menschen- und englischen Zungen,
mit Harfen und mit Zimbeln schön.
Von zwölf Perlen sind die Pforten,
an deiner Stadt sind wir Konsorten
der Engel hoch um deinen Thron.
Kein Aug' hat je gespürt,
kein Ohr hat mehr gehört
solche Freude,
deß sind wir froh,
io, io, ewig in dulci júbilo.

Lant, kürt, hárfá zeng a mennyben,
Az égi karban, angyal-nyelven
Zeng már feléd a glória.
Minden gyöngykapu kitárva,
A trónnál angyalok közt állva,
Áld énekünk, Isten Fia!
Nem fénylett még a szem,
Nem lángolt a szív sem
Ily örömtől!
Ujjongjunk hát,
Mondjunk hálát,
Vég nélkül víg halleluját!